

MARIËTTE
MIDDELBEEK

REVANCHE

Als haar driejarige dochter
Bibi wordt ontvoerd, begint voor
Lena een verschrikkelijke nachtmerrie.
Wie kan ze nog vertrouwen?

THRILLER

INKIJK EXEMPLAAR

Mariëtte Middelbeek

Revanche

Thriller

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

ANDERHALF JAAR EERDER

Het moest voor het eerst in jaren zijn dat zij reed en niet hij. Toen dat ironische feit in haar opkwam, krulden haar lippen zich in een glimlach die misschien ongepast maar wel gemeend was. Het was sowieso de tijd van de eerste keren.

Een kuil in de weg deed hem verder tegen zijn portier zakken. Ze had hem zijn gordel omgedaan met als enige motief de vrees om vanwege die stupide overtreding aangehouden te worden. Leg dat dan maar eens uit. Ze had extra voorzichtig gereden, maar op de doodstille weg hiernaartoe was ze sowieso geen hond tegengekomen.

‘Zijn er geen camera’s?’ had ze eerder gevraagd, maar haar vraag had kunnen rekenen op hoofdschudden van ‘het brein’. Het brein, zo was ze hem gaan noemen om zijn naam niet in haar hoofd te hebben bij deze hele situatie. Situatie, goed woord was dat. Neutraal, maar met een zekere laag van ernst.

Het brein wist dat soort dingen, van die camera's. Hij checkte ze. Waarom zou er ook een camera hangen bij de ingang van een totaal verlaten bosweg? Als je niet wist waar je zijn moest, reed je de afslag met gemak voorbij. Overdag liepen hier mensen met voldoende tijd om hun hond uit te laten, 's avonds kwam er geen levende ziel. Nou ja, behalve hij dan, toen hij nog een levende ziel was geweest. Hij deelde nooit veel met haar, maar ze wist van de parkeerplaats. Verteld in een zeldzaam moment van eerlijkheid. Een dodelijk moment van eerlijkheid.

Ze verbaasde zich over haar eigen gedachten. Ze verbaasde zich eigenlijk over van alles. Dat ze rustig was, bijvoorbeeld. Welbeschouwd was er voldoende om van in paniek te raken. Zijn geschreeuw achter die gesloten deur – dat deel had ze liever aan het brein overgelaten – en de aanblik van zijn dode lichaam, minder dan een uur geleden. De zak was toen al weg en ze kon niet zeggen dat ze daar rouwig om was. Je zag er niets meer van, behalve de striemen in de nek en die open ogen waaruit ondanks de dood nog steeds die doodsangst spoot.

Ze had waarschijnlijk iets moeten voelen, maar het beste waar ze toe kon komen was melancholie over het verlies van iets wat ze toch al niet meer had gehad. Spijt? Dat zou gepast zijn. Er zou zoveel gepast zijn.

Op de achtergrond, heel zacht, speelde de radio een nummer dat ze niet kende. Ze gaf de volumeknop een zwaai naar links, het laatste restje geluid stierf weg. Ze moest de stilte in haar oren voelen om zich klaar te maken voor de volgende stap.

Ze hoorde het geknerp van losse steentjes, zand en afgevallen takken onder de wielen van de auto. De lichtbundel

van de koplamp sprong op en neer toen ze door weer een kuil reed. Eén smalle sectie van de bomen werd onnatuurlijk verlicht: omlaag, omhoog en toen weer recht vooruit. Wit licht op inktzwarte boomsilhouetten. Ze zette de auto stil en draaide met een zachte klik de koplampen uit. Zijn auto stond al klaar.

Ze moest even moed verzamelen voor ze het portier opende. De geur van herfstbladeren en hars drong haar neus binnen. Onder haar voet knapte een tak, ze voelde dat ze in een dun laagje water ging staan. Toen ze haar portier dichtgooide, klonk het als een kanonschot in de nacht. Er schoot een dier weg. Het geritsel in de struiken leek dichtbij, maar in de stilte leek alles altijd dichtbij. Ze verbood zichzelf om bang te worden, wat haar wonderwel goed afging. Ze was vanavond sowieso niet zichzelf. En waar moest ze eigenlijk bang voor zijn? Het ergste wat haar kon overkomen zat hier slordig gedrapeerd op een autostoel en hield zijn dode blik nergens op gericht.

Ze liep om de auto heen, opende het andere portier, hield hem tegen toen hij verder opzijzakte. Ze had de gordel vanaf haar plek achter het stuur moeten openmaken, nu moest ze helemaal over hem heen buigen. Walging kwam in haar op. Hij rook naar zweet en iets wat ze niet kon thuisbrengen. De dood, misschien.

Ze wurmde haar armen onder zijn oksels. Hij begon af te koelen, of misschien kwam dat gewoon door de buitenlucht. Ze sjarde en voelde een scherpe pijnscheut in haar rug toen ze zijn bovenlichaam eindelijk uit de auto had weten te wurmen. Hij was zwaar. Veel zwaarder dan ze had verwacht. Dood gewicht. Met een bons vielen zijn benen op de bosgrond, ze kon maar net voorkomen dat ze hem

helemaal op de modderige ondergrond liet vallen. Volgens het brein zag je daar straks niets meer van, die modder. Ze begon te slepen. Centimeter voor centimeter.

Ze was pas halverwege en haar armen stonden al in brand. Waarom moest ze dit trouwens in haar eentje doen?

Alsof hij zich dat ook afvroeg, kwam hij er net aan. Langzame, zoekende koplampen. Geen haast. Geen stress ook. Hoe kon iemand zo rustig blijven?

Nou ja, hij was natuurlijk altijd rustig. Ook toen hij dit hele plan bedacht. Schetste aan de keukentafel, alsof ze hun vakantieplannen doornamen. Het zat goed in elkaar, dat wel. Ze had maar vluchtig gedacht aan hoe hij dit allemaal had verzonnen.

Met z'n tweeën ging het makkelijker. Zij de armen, hij de benen, om de auto heen en op de voorstoel die zij even daarvoor had verlaten. Gordel om, portier dicht.

'Ik doe het wel', zei het brein en zij liet zich maar al te graag wegsturen. Ze kroop in de andere auto, waar het troostend warm was.

Toen de explosie kwam, sloot ze haar ogen. Op haar netvlies het beeld van hoe hij daar naar het donker hing te staren.

Zonder knippen.

Hij zou nooit meer knippen.

INKIJK EXEMPLAAR

INKIJK EXEMPLAAR

VRIJDAG

INKIJK EXEMPLAAR

10.30 uur

Lena

Het was eindelijk droog geworden. Ik zag het toen ik uit het raam keek terwijl het koffiezetapparaat pruttelend en sissend mijn tweede latte van de ochtend bereidde. Het was weer zo'n nacht geweest. Bibi twee keer wakker zonder reden, Daan ook, en automatisch gold voor mij hetzelfde. Waar zij iedere keer na een kwartiertje weer in slaap waren gevallen, lag ik nog lang wakker, mijn hoofd bevolkt door op dat moment volstrekt irrelevante zaken als het verjaardagspartijtje van Daan over twee maanden en dat ik nog een afspraak voor ons allemaal bij de tandarts moest maken. Hoe meer dit soort gedachten mijn hoofd overnamen, hoe meer ik de slaap voelde wegglijden.

'Kun je aan niets denken?' vroeg ik mijn moeder als kind soms. Hoewel mijn moeder ervan overtuigd was dat dat kon, was mijn ervaring dat hoe harder je het probeerde, hoe

slechter het lukte. Tot je het punt bereikte waarop je aan alles dacht en met geen mogelijkheid meer kon slapen.

Na het partijtje en de tandarts waren het mails geweest, mijn minst favoriete piekeronderwerp. Werkdingen die konden wachten, maar zich in de nachtelijke uren in mijn hoofd aaneenregen tot een to-do-list die ik liever om halfvier in de ochtend maar meteen wegwerkte. Dan zouden de flarden van antwoorden niet meer door mijn hoofd spoken en hoefde ik ze niet op te slaan tot de volgende dag, wanneer ik ze onherroepelijk vergeten zou zijn.

‘Pieker toch niet zo’, zei Robbert vaak, maar dat was het soort advies waar je nou werkelijk niets aan had. Alsof je een parkinsonpatiënt adviseerde zijn handen stil te houden, zodat hij minder met zijn drinken knoeide. Het ging vanzelf en ik deelde mijn doorwaakte uren niet meer altijd met Robbert. Hij deed dan altijd zo zijn best oplossingen aan te dragen voor alles waarover ik ’s nachts mijn hoofd brak, maar daar ging het niet echt om. Overdag kon ik ook wel verzinnen hoe ik het allemaal moest aanpakken, maar ’s nachts vervormde alles in mijn hoofd tot enorme proporties. Ik was nooit een goede slaper geweest.

Gelukkig tilde ik van nature niet zo zwaar aan slaapgebrek, zolang de koffie in gestage hoeveelheden bleef doorkomen. En dat deed de koffie gelukkig.

Terwijl ik mijn latte onder het pijpje van het inbouwapparaat vandaan haalde, keek ik opnieuw naar buiten. Nadat de regen de halve nacht op ons dakraam had gerofeld, maakte die nu eindelijk plaats voor... ja, voor wat eigenlijk? De lucht was nog altijd grijs, maar had nu de belofte van opklaring in zich. Een hele verbetering.

‘Dat zal eens tijd worden’, zei ik tegen niemand in het

bijzonder. Dat deed ik nogal vaak: praten tegen de lucht. Een gewoonte die ik van mijn moeder had overgenomen. Sinds we een hond hadden, viel het wat minder op omdat Mister doorgaans zijn oren spitste als ik iets zei, altijd alert op de mogelijkheid dat ik tegen hem praatte. Om vervolgens zijn interesse te verliezen als geen van zijn favoriete woorden – tevens de enige woorden die hij kende – erbij betrokken was. Uit, koekje, eten. Ik had trouwens best ‘uit’ kunnen zeggen, want nu het droog was wilde ik graag naar buiten.

Met mijn koffie nam ik plaats aan de tafel vol Play-Doh-klai en bijbehorende, felgekleurde attributen, waarvoor Bibi al enige tijd geleden haar interesse had verloren. Wat restte waren een paarsblauwe pizza die ik inmiddels zes keer met smaak had verorberd, en twee hondjes waarvan de oogjes op de grond waren gerold. Hun staartjes – afkomstig uit de spaghettiknijper – hadden ook losgelaten. Ik kneep de klai fijn tussen mijn vingers. Bibi was afgehaakt en zat nu met haar roze koptelefoon op *Peppa Big* te kijken op de iPad, waar ik op dit uur eigenlijk op tegen was. Toch greep ik niet in. In plaats daarvan veegde ik met één beweging alle klai in de opruimbak en startte mijn laptop om vlug een paar mails te beantwoorden. Twee waren van mijn moeder, offertes waarvan ze graag wilde dat ik er een blik op wierp. Eigenlijk mijn werk niet, maar zo ging het in een familiebedrijf: mijn achternaam kwalificeerde me tot elke functie in de drukkerij. Als het nodig was, zou ik zelfs de platen op de pers kunnen leggen. Al voelde ik me het meest thuis bij de marketing, mijn eigenlijke functie.

Ik las de offertes vlug door, veranderde een paar kleine dingen en mailde ze terug. Het antwoord kwam vrijwel meteen. Mijn moeder bedankte me en droeg me op mijn

computer uit te zetten om iets leuks met Bibi te gaan doen. De scheidslijn tussen mijn moeder als collega – leidinggevende, theoretisch gezien – en mijn moeder als oma was soms wat onduidelijk.

Ik liet het bericht onbeantwoord en sloot mijn laptop af. Net toen ik Bibi wilde roepen, ging mijn telefoon. Ik keek op het schermpje. Robbert.

‘Hai schat’, nam ik op.

Hij klonk wat gehaast. ‘Hai, hoe is het?’

‘Goed.’

‘Beetje bijgekomen?’

‘Waarvan?’

‘Je slechte nacht.’

Dat hij het had gemerkt, verwonderde me.

‘Jij denkt altijd dat je heel stil slapeloos ligt te zijn’, zei Robbert. Hij grinnikte. ‘Maar na een uur van gezucht en gesnuif begint het bij mij wel te dagen dat er iemand naast me steeds gefrustreerder raakt.’

Ik moest ook lachen. ‘Heb ik je wakker gehouden?’

‘Niet echt.’ Hij zweeg even. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Koffiedrinken. Ik ga zo met Bibi naar de speeltuin.’

‘Ik hoop dat ik vandaag vroeg thuis ben.’

‘Wat denk je?’ vroeg ik, tegen beter weten in. Ik wist dat Robbert zijn best deed, maar de keren dat hij er voor zevenen was, waren de laatste tijd schaars. Ik vermoedde dat dat iets was om blij om te zijn. Het betekende in elk geval dat de zaak liep en daar werkte hij nou juist zo hard voor. Ik wilde dat ik kon bijhouden waar hij allemaal mee bezig was, maar artificial intelligence was een tak van sport waarin de ontwikkelingen bijna niet bij te benen waren.

‘Ik ga nu een meeting in’, zei Robbert. ‘Spreek je later.’

Ik wenste hem succes, hij mij plezier en daarna hingen we op. Even bleef ik zitten, mijn handen om mijn koffiebeker geslagen. Met Bibi verdiept in *Peppa Big* en Mister slapend in zijn mand, was het stil, een sensatie waar ik soms hevig naar verlangde, maar die me nu vreemd voorkwam. Het was hier in huis overdag zelden stil. Sinds Bibi kon praten, was er weinig wat ze liever deed. Sinds kort zat ze in de waarom-fase. Waarom heb ik handen? Waarom hebben paarden ogen? Waarom moeten ze dan zien? Waarom vallen ze anders? Waarom liggen er dan stenen? Waarom bestaan zeemeerminnen? Waarom bestaan zeemeerminnen niet? Waarom heeft de Kerstman een dikke buik? Waaróm heeft hij dan te veel gegeten?

Ik moest er vaak om lachen. Ook omdat de vragen me wezen op mijn eigen gebrek aan antwoorden. Of misschien was het een gebrek aan fantasie.

‘Mama?’ Dat was Bibi, nu uitgekeken op Peppa. Ze kroop van de bank en kwam naast me staan, haar handje op mijn knie. Ik trok haar op schoot en kuste haar zachte, blonde haren, die roken naar de Zwitsal-shampoo waarmee ik ze gisteravond nog had gewassen. Misschien was ze daar met haar drie jaar te groot voor, maar ik was er nog niet klaar voor om de Zwitsal op te geven. Bij Daan hoefde ik er niet meer mee aan te komen. ‘Voor baby’s’, zei hij dan, met opgetrokken neus. In mijn hoofd was hij gisteren zelf nog een baby, maar ’s avonds in bad vertelde zijn jongenslijffe me dat die tijd toch echt voorbij was. En Bibi wilde ook al zo graag groot zijn. Nog maar een jaar voordat ook zij naar de basisschool ging. Vorige maand was ik bij Robbert weer eens begonnen over een derde, maar dat was niet iets waar hij voor te porren was. Hij vond het met twee al druk, mij leek

het heerlijk, nog eentje erbij. ‘Het komt doordat je zelf enig kind bent’, had Kim, mijn buurvrouw, eens gezegd, maar dat klopte niet, want Robbert was ook enig kind.

‘Voor zover ik weet’, zei hij er dan grappend bij en dat klopte misschien wel. Ik durfde gezien zijn vader mijn hand er ook niet voor in het vuur te steken.

Ik wreef met mijn wang langs Bibi’s haar. Te lang voor babyhaartjes, te pluizig voor meisjehaar. Met haar drie jaar zat ze sowieso overall tussenin. Een paar eigenwijze lokken waren aan het roze elastiekje ontsprongen. Ik streek ze plat met mijn vinger, maar ze piekten meteen weer omhoog. Het maakte niet uit, het stond haar. Lokken met een eigen wil.

‘Wat doe je, mama?’ vroeg ze met die nieuwsgierige blik van haar.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niets. Zullen we naar de speeltuin?’

Bibi wipte van mijn schoot en liep naar de kast in de hal om haar laarsjes te pakken. Ik kon nog steeds verbaasd staan over haar zelfstandigheid. Daan keek me vaak hoogst verwonderd aan als ik vroeg of hij niet zelf zijn jas kon aantrekken, Bibi kleedde zichzelf ’s ochtends van top tot teen aan, en het liefst gedurende de dag nog een keer of zes. Haar outfit was immer inzet van onderhandelingen, omdat ik het in de herfst nu eenmaal geen goed idee vond om in een badpak over straat te gaan en zij niet inzag wat een mens met lange mouwen moest. Dat was soms vermoeiend, maar haar zelfstandigheid ontroerde me ook. Misschien zou het beter zijn als ik daar bij Daan wat meer bovenop zat, maar ik kon nu niet bepaald beweren dat de Nobelprijs voor de ruggengraat mij toekwam. ‘We kweken vreselijke echtgenoten’, had Kim laatst grinnikend gezegd, omdat het er bij haar al niet veel anders aan toeging.

Soms dacht ik aan de voornemens die ik had voor ik moeder werd en voelde ik me een beetje belachelijk. Vrijwel wekelijks sneuvelde mijn stellige bewering dat kinderen in hun eigen bed hoorden te slapen. Kim kriebelde haar oudste op zijn rug tot hij sliep, omdat hij anders volgens hemzelf niet in staat was naar dromenland te vertrekken. ‘Is toch gezellig’, zei ze, omdat het makkelijker was dan die ingesleten gewoonte terugdraaien.

Ik trok mijn jas aan en deed de voordeur open om alvast de wandelwagen uit de schuur te pakken. Bibi wilde altijd zelf lopen, tot ze net als we het verst van huis waren besloot dat ze dat niet meer wilde. Nadat ik iets te vaak met Bibi op mijn arm en kramp in mijn spieren thuis was gekomen, ging ik maar niet meer op stap zonder de wagen.

Mister drentelde opgewonden om me heen. Ik bevestigde zijn riem aan het haakje van zijn halsband en stopte het uiteinde in zijn bek, zodat hij hem zelf kon dragen. Daan vond dat altijd hilarisch.

Binnen zat Bibi op de mat om haar laarsjes aan te trekken. De linker aan de rechtervoet, maar ze deed zo haar best dat ik het hart niet had er iets van te zeggen. Bovendien had ik geen zin in een peuterstrijd voor we weggingen. Ik zou ze straks in de speeltuin wel omwisselen. Ik ritste haar jas dicht, wachtte tot ze haar roze poppentas – volgepropt met spullen die varieerden van barbies tot het dopje van de appelsap – had gepakt. Haar zebra hield ze in haar hand, omdat die er niet meer bij paste.

‘Die kant op’, wees ik aan het einde van de oprit. Bibi stapte vrolijk linksaf en ging netjes op de stoep lopen, zoals we haar hadden geleerd. Alle clichés over het verschil tussen jongens en meisjes klopten tot dusver. Daan liep zelden

op de stoep. Hij probeerde het, maar dan zag hij weer wat en rende toch de straat op. 'Sorry, mam', zei hij altijd bedremmeld, als ik voor de zoveelste keer had uitgelegd hoe gevaarlijk dat was. Toch moest ik erom lachen. Hij was vijf jaar en net een speelse puppy. Soms, als hij sliep, fluisterde ik tegen hem dat hij altijd zo moest blijven, wat natuurlijk een beetje pathetisch was maar ik meende het wel.

Bibi was anders, zorgvuldiger, aandachtiger. Pittiger, ook. Ze kon eerder praten dan Daan. Welbeschouwd was Daan een makkelijker kind, maar Bibi bracht de sjeu.

Ik stak mijn hand op naar Kim, maar ze zag me niet. Voor een buitenstaander leek het alsof Kim erg van koken hield, zo vaak stond ze over haar kookeiland gebogen. In werkelijkheid raakte ze het fornuis niet graag aan, maar hing ze op haar granieten aanrechtblad terwijl ze tamelijk veel tijd doorbracht op WhatsApp. Of op Instagram, sinds ze had besloten dat ze ging werken aan haar aantal followers. 'Ik kan misschien wel influencer worden', zei ze vorige week, en ik moest toegeven dat ik haar vindingrijkheid bewonderde. Sinds ze haar baan bij de televisie was kwijtgeraakt, was ze zich in elk geval aan het verbreden.

Kim zag me eindelijk staan en zwaaide terug. Ik gebaarde dat ik naar de speeltuin ging, zij gebaarde iets onduidelijks terug waaruit ik opmaakte dat ze niet meeging. Daarna zwaaide ze heen en weer met haar telefoon, vermoedelijk om aan te geven dat ze me een berichtje ging sturen. Ik knikte en voelde in mijn zak, maar kon mijn mobiel zo snel niet vinden.

'Kom, mama!' riep Bibi en ze huppelde voor me uit. Ik duwde de wagen verder over de keitjes waarmee onze straat was geplaveid.

Ik zou nooit met Kim bevriend zijn geraakt als we niet tegelijk in deze wijk waren komen wonen. Zij vanuit Amsterdam, ik vanuit de wijk hierachter, allebei verloren in het nieuwbouwgeweld. Net als ik was zij niet goed in het sluiten van overhaaste vriendschappen, op niets anders gebaseerd dan een gedeelde straatnaam. Ik had mijn best gedaan, echt. Dronk liters koffie met Erna, die tegenover ons woonde en alle roddels uit de buurt kende. Of verzon. Maar uiteindelijk was ik vermoeid geraakt van wat ik allemaal moest bijhouden – de roddels van Erna, de ziekenhuisbezoeken van haar buurvrouw Charlotte die niet zwanger kon worden, de ziekte van de moeder van Susanne (die technisch gezien geen overbuurvrouw was, aangezien ze in het blok haaks op dat van onze overburen woonde, maar ik had inmiddels geleerd dat je het begrip burens ruim moest zien). Om het nog maar niet te hebben over de affaires en diverse diepere en minder diepe relatiecrises, waarvan je nooit precies wist wat ervan waar was.

En dan was er natuurlijk nog wat Judith was overkomen. Maar daar viel zelfs voor Erna niet tegenop te roddelen.

Kim en ik waren verschillend in zoveel opzichten. Zij aanwezig, dol op aandacht, ik liever op de achtergrond. Zij een flapuit, ik meer een nadenker. Zij met Thomas, ik met Robbert. Misschien zei dat laatste al genoeg. Maar we vonden elkaar in hoe we ons allebei misplaatst hadden gevoeld in de buurt waarin we terecht waren gekomen. En in dat we niets met Erna hadden.

Ongemerkt hadden Bibi en ik de speeltuin al bereikt. Ik was niet de enige moeder die op vrijdag vrij was. Zoals elke week stonden er een stuk of vijftien vrouwen, misschien meer, in de speeltuin. Ik zag twee vaders, enigszins

verloren naast elkaar op het bankje van de picknicktafel. Iets verderop stond Thomas, wat me deed begrijpen waarom Kim gebaarde dat ze me niet zou vergezellen. Hij zag me niet en ik deed geen moeite daarin verandering te brengen. Als je eenmaal in gesprek raakte, was je het uur daarna onder de pannen. Opvallend vaak ging het gesprek over hem, iets waar vooral Robbert kriegelig van werd. Toch was Thomas zo'n type aan wie je onmogelijk een hekel kon hebben, omdat hij daarvoor te aardig was.

'Ga maar lekker spelen, schat', zei ik tegen Bibi. Mijn dochter vertrok meteen met snelle passen naar de houten speelboot, waar een glijbaan aan vastzat. Ik posteerde mezelf tussen de boot en het hek van de speeltuin, zodat Bibi niet per ongeluk de straat op kon schieten. Wie het had verzonnen de speeltuin aan te leggen naast de drukke toegangsstraat naar de wijk, had kennelijk zelf nooit een peuter gehad.

'Lena!' Meteen kwam Ineke op me af, voorzitter van de activiteitencommissie van de school van Daan. Niet iemand met wie ik graag in gesprek raakte, omdat ik altijd eindigde met de belofte dat ik een schateiland in elkaar zou knutselen of het lokaal van groep één zou omtoveren tot koninkrijk uit de Romeinse tijd, omdat dat het huidige thema op school was. Ineke was een lieverd en het was natuurlijk geweldig hoeveel ze deed voor de school waar onze zoons samen in de kleuterklas zaten. Ik was alleen niet zo dol op schateilanden knutselen. Of op knutselen in het algemeen.

'Lena', zei Ineke opnieuw, hoewel ze mijn aandacht al had. Ze had de gewoonte mijn naam uit te spreken met erg veel nadruk op de eerste lettergreep, waardoor alleen al de manier waarop ze me riep iets dwingend had.

Waarschijnlijk deed ze dit bij iedereen – de verklaring voor haar succes als activiteitenmoeder.

‘Ik wil je iets vragen.’ Ze kwam naast me staan, net te dichtbij, en zwaaide met haar telefoon heen en weer. ‘Ik ben bezig met de planning van de sinterklaasviering en ik heb nog iemand nodig voor in de commissie. Het leek me echt wat voor jou.’

Ik had geen idee waarom. Mij leek van niet.

‘O ja?’ vroeg ik, naarstig op zoek naar een manier om hieronderuit te komen.

‘Jij kan zo goed regelen. Dat met die schoolreis was echt perfect.’

Ik had helemaal niets geregeld voor de schoolreis, behalve dan dat ik met één telefoontje wat dierenmaskers had besteld. De kleuters, die traditiegetrouw naar de dieren-tuin gingen, hadden er elk eentje gekregen. Waarna drie jongetjes knallende ruzie kregen over wie welk dier mocht zijn, maar dat terzijde.

‘Ach, nou ja’, zei ik, omdat ik verder niet echt een reactie had. ‘Kleine moeite.’

‘Voor de sinterklaasviering wil ik eigenlijk op korte termijn samenkomen, want er moet nog veel worden gedaan’, ging Ineke verder.

‘Mama!’ Bibi zwaaide naar me vanaf het plateau van de houten boot, het hoogste toestel in de speeltuin. Ze greep zich vast aan de touwen en wankelde via de loopbrug – een brede balk omgeven door een web van stevig touw – naar de voorsteven. Robbert zou nu met zijn armen uitgestrekt naast die loopbrug staan. Klaar om Bibi op te vangen in het onwaarschijnlijke geval dat ze naar beneden zou vallen via de mazen tussen de touwen waar ze niet doorheen paste.

Hij vond mij onvoorzichtig, ik hem overbezorgd. De stereotiepe man-vrouwverdeling precies andersom. ‘Doe mij zo’n man’, verzuchtte Kim een paar maanden geleden, toen Finn, haar oudste, in de indoor speelhal – speelhel, zoals Robbert altijd zei – van een plateau kukelde en zijn sleutelbeen brak. Thomas zat ondertussen op Instagram, iets waar hij zich achteraf voor schaamde.

Ik zwaaide terug naar Bibi. ‘Goed zo, schat!’

‘Kun je?’ Ineke stond nog steeds met haar digitale agenda in de aanslag. ‘Het is maar een uurtje, gewoon om te oriënteren. Iedereen kan wel een uurtje missen, toch?’

Ik knikte langzaam, op zoek naar een reden waarom dat voor mij niet gold. Ik wilde heus wel bijdragen aan de sinterklaasviering, ik had alleen weinig behoefte om lid te worden van een of andere commissie. Vorige week was ik ook al gevraagd me aan te melden als kandidaat voor de medezeggenschapsraad. Op weg naar huis had ik het formulier in de prullenbak gegooid. Pas thuis bedacht ik dat het misschien wat voor Robbert was, maar hij belde dat hij wat langer op de zaak moest blijven en tegen de tijd dat hij ’s avonds thuiskwam, sliep ik al. Hij vertoonde zich sowieso zelden op school, iets wat hij zelf jammer vond, maar het was momenteel gewoon even niet anders.

‘Mister!’ riep ik bestraffend, toen onze labrador enthousiast begon te graven in het speelzand. Ik trok aan de riem. Hij keek op, spitste zijn oren en kwam vervolgens met een dolle sprong naast me staan. Ik aaide zijn kop en liet hem naast me zitten. ‘De enige in huis die wel naar me luistert’, zei ik weleens over onze hond.

‘De 23e of de 26e?’ vroeg Ineke, tikkend op het scherm van haar telefoon. ‘De 29e kan ook.’

‘Ja, oké’, zei ik uiteindelijk, omdat ik geen reden tot nee voorhanden had. En zo liet ik me toch strikken. ‘Volgens mij kan ik op al die data. Laat maar weten.’

Ineke knikte, verguld met mijn antwoord. Ze typte opnieuw verwoed op haar scherm. ‘Ik voeg je toe aan de groepsapp.’

Na die belofte liep ze weg met struise passen, ik keek haar na met het vage gevoel dat dit een tijdrovende kwestie zou gaan worden. En ik wilde ook niet in de groepsapp.

Het werd drukker in de speeltuin. Op de houten boot speelde inmiddels een aardig groepje kinderen. Voor de glijbaan stond een rijtje van vier te wachten tot een jongetje had bepaald of hij op zijn rug of op zijn buik naar beneden wilde. Het was kennelijk een ingewikkelde beslissing, want hij wisselde twee keer van positie, tot hij uiteindelijk besluiteloos bovenaan bleef zitten, de aanmoedigingen van zijn moeder ten spijt. Bibi sloot achter aan het rijtje en keek ongeduldig toe hoe het aantal wachtenden voor haar niet slonk. Toen de glijbaanweigeraar uiteindelijk onder protest door zijn moeder van het speeltoestel werd getild, kwam de doorstroming weer op gang. Ik zag hoe Bibi voorzichtig ging zitten en zich met beide handen vasthield toen ze naar beneden gleed.

Toen ik weer om me heen keek, zag ik Erna op me afkomen. Het duurde even voor ze bij me was met die schommelende passen van haar, maar dankzij haar vastgeklonken blik en handgebaren in mijn richting was er geen twijfel mogelijk naar wie ze op weg was. Zoals gewoonlijk keek ik toe met een combinatie van verwondering en sarcasme die ik, zelfs als ik het zou willen, niet van mijn gezicht kon weren. ‘De eend’, noemde Kim haar en hoewel het niet aardig

was, moest ik haar gelijk geven. Erna was pas twintig weken zwanger, maar liep alsof ze elk moment kon bevallen. Je zag amper een buik en ik had een donkerbruin vermoeden dat ze zichzelf deze manier van waggelen had aangeleerd. Ze streek ook onophoudelijk over haar buik, waardoor je, als je niet wist dat ze zwanger was, zou denken dat ze last had van brandend maagzuur. Wat ze ongetwijfeld had, want dankzij haar gedetailleerde omschrijvingen wist ik inmiddels dat ze voor geen zwangerschapskwaal werd gespaard.

Ik glimlachte naar haar en zocht naar een reden om plotseling weg te moeten lopen. Ik had mijn spijtige blik al paraat, maar helaas, mijn kind klauterde uiterst voorzichtig opnieuw omhoog richting glijbaan en ik vond geen aanleiding om te moeten toesnellen.

Wat deed Erna hier trouwens? De baby in haar buik was haar eerste en ik kon werkelijk geen reden bedenken waarom iemand zonder kind naar een speeltuin zou gaan.

‘Heb je het gehoord van Judith?’ was het eerste wat ze zei toen ze me had bereikt.

Ik schudde mijn hoofd, al was met het enige onzekerheid. Het laatste wat ik van Judith had gehoord was dat ze een verzekeringsmaatschappij ging aanklagen, wat me een vrij omvangrijke onderneming leek.

‘Ze had een nieuwe vriend.’ Erna keek triomfantelijk, al begreep ik niet helemaal waarom. Ik kon me althans niet voorstellen dat ze onze ex-buurvrouw hoogstpersoonlijk aan nieuw liefdesgeluk had geholpen, nadat haar vorige geliefde was omgelegd en niets dan een berg schulden in het criminele circuit bleek achter te laten. Iets wat de buurt – Erna voorop – natuurlijk maandenlang in z’n greep had gehouden.